

Дома да те зърна
И да те прегърна . . .
Птици долетѣха
Отъ югъ отдалече,
Додѣ ми вече
Сиромашка стрѣха,
Майко, ще замина
Далечъ за чужбина!
Дума не издума
И изчезна въ друма, . . .
А майка заплака
По сина юнака . . .

Вѣтърътъ развява
Осланена шума,
Втори синъ застава
Посрѣдъ равни двори
На майка говори:
— Птици отлетѣха
На югъ на чужбина,
Додѣ ми вече
Сиромашка стрѣха,
Искамъ надалече
И азъ да замина. —
Каза и изчезна,
А майка оплака
Два сина юнака,
Трети синъ излѣзна, —
Зима недочака,

Посрѣдъ равни двори
На майка говори:

— Ти прощавай, мамо!
Азъ отивамъ тамо,
Де братя двамина
Скитатъ по чужбина,
Както пролѣтъ птица
Сива лѣстовица
Рано се завръща
Въ майчината кѣща,
Тѣй и ние трима
Дома ще се върнемъ,
Та майка любима
Отново да зърнемъ. —
Дума що продума
И изчезна въ друма.

Снѣгъ засипа бавно
Тамъ полето равно,
А майка заплака
По трима юнака . . .

Емануилъ п. Димитровъ.

